

ΕΤΟΣ Δ'.
ΑΡΙΘ. 46.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1871.

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἐκάστ. φύλ. » 5

ΣΧΕΔΙΟΝ ΕΝ Τῷ ΒΙῳ.

Ἔχεις κἀνὲν σχέδιον διὰ τὴν ζωὴν σου, καὶ ποῖον εἶναι τοῦτο, Νικόδημε; ἡρώτησα μικρόν τι παιδίον στρέψας τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν του, μὲ τοὺς ὑποίους συνωμῖλουν περὶ τῶν ἰδικῶν των σχεδίων, πρὸς αὐτόν, ὅστις ἡκροάζετο μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμῃ ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε νὰ σκέπτομαι διὰ τοιαῦτα μεγάλα πράγματα, — εἶπεν ὁ μικρὸς Νικόδημος, — ἀλλ' ὅμως δὲν εἶμαι χωρὶς σχέδιον ἔχω καὶ ἐγὼ τὸν σκοπὸν μου.

— Καλλίστα! — εἶπα, — διότι δυστυχῶς ὅλοι δὲν ἔχουν σκοπὸν, δὲν ἔχουν σχέδιον βίου. Ἄς ἀκούσωμεν τὸ ἰδικόν σου, κὺρ Νικόδημε.

— Νὰ ἦμαι καλὸν παιδίον καὶ, ἂν ζήσω, νὰ γείνω καλὸς ἄνθρωπος, ὡς τὸν πατέρα μου, — ἀπεκρίθη ὁ Νικόδημος.

Πόσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας ἔχουσιν ὅπως ὁ Νικόδημος ὀρισμένον σχέδιον ζωῆς, καὶ τοιούτους ἀγαθοὺς πατέρας, ὥστε νὰ ἐπιθυμῶσι νὰ γείνωσι ὡς αὐτούς; Τοῦτο μόνον αὐτοὶ γνωρίζουσιν, ἡμεῖς μόνον ἐδχόμεθα νὰ ὑπάρχωσι πολλοὶ τοιοῦτοι.

Τοὺς δὲ μὴ ἔχοντας καλοὺς γονεῖς ἠθέλαμεν συμβουλεύσει νὰ σχηματίσωσιν ἀμέσως σχέδιόν τι ζωῆς, καὶ νὰ τὸ πραγματοποιήσωσιν, ὥστε ἔταν ἀνδρωθῶσι καὶ γείνωσι γονεῖς νὰ δύνανται τὰ τέκνα των νὰ λέγωσιν, ὡς ὁ Νικόδημος, «Σκοπεύομεν νὰ γείνωμεν καλοὶ ἄνθρωποι ὡς τοὺς γονεῖς μας.»

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Μήτηρ, — εἶπε παιδάριόν τι πρὸς τὴν μητέρα του, — Ὁ διδάσκαλός μου εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον μὲ λέγει, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶναι ὁ μόνος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἀφίνει ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν νὰ ζῶμεν

διὰ νὰ προετοιμασθῶμεν δι' ἄλλον καλλίτερον κόσμον. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν βλέπω κἀνένα νὰ προετοιμάζεται. Βλέπω σὲ νὰ ἐτοιμάζῃσαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐσχόλῃν καὶ τὴν θείαν μου νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ δὲν βλέπω κἀνένα προετοιμαζόμενον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον κόσμον. Διὰ τί δὲν προσπαθεῖς νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ; Σπανιώτατα ὁμιλεῖς περὶ τοῦτου!

Τί λέγουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Ἡ Αἱματωμένη Χεὶρ.

Πῶς ἐξηλείφθησαν αἱ ἁμαρτίαι σου; ἡρωτήθη κωφάλαλόν τι παιδίον.

— Ἡ αἱματωμένη χεὶρ τοῦ Χριστοῦ, — εἶπεν, — ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ πίνακος, — ἐπέρασεν ἄνωθεν πάσης σελίδος τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιον περιεῖχε τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐκάλυψεν αὐτάς, ὥστε τώρα οὐδεὶς δύναται νὰ τὰς ἀναγνώσῃ δι' αὐτό.»

— Ὡραία ἀπάντησις! Ἡ αἱματωμένη χεὶρ τοῦ Χριστοῦ γράφει συγχωρήσεις καὶ ἀπαλείφει τὰ χρέη μας, ὁ δὲ Θεὸς ἐπισφραγίζει τοῦτο μὲ τὴν σφραγίδα τῆς δόξης καὶ τῆς ἀναστάσεως.

Ἐλλογητὸς ὁ Θεός, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τοιοῦτον Σωτήρα.

ΕΠΙΜΟΝΗ.

Λέγεται, ὅτι ἀνταποκριτὴς τις μιᾶς τῶν ασφαλιστικῶν ἐταιριῶν ἐπεσκέφθη κύριον τινὰ ἐδδομήκοντα τέσσαρας φορὰς πρὶν τὸν καταπαύσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν του. Πόσον θαυμάζομεν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Καὶ ὅμως ὅλον τοῦτο διὰ τί; Διὰ πρόσκαιρον κέρδος!

Πόσα καλὰ καὶ ὠφέλιμα, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιρροὴ ἤθελε διαρκεῖ καὶ πέραν τοῦ τάφου, δὲν δύνανται νὰ γεί-